

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: **V. B.,**
bytem X
zastoupený JUDr. Jiřím Pokorným, Ph.D., advokátem
sídlem Blanická 1008/28, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Univerzita Karlova**
se sídlem Ovocný trh 560/5, 116 36 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektorky žalované ze dne 26. 05. 2025, č. j. UKRUK/227909/2025-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí děkana Právnické Fakulty Univerzity Karlovy ze dne 27. 3. 2025, č. j. UKPF/177279/2025 („prvostupňové rozhodnutí“), kterým děkan Právnické fakulty

Univerzity Karlovy rozhodl podle § 68 odst. 1 písm. g) a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o vysokých školách) o nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy (dále jen „SZŘ UK“) a o ukončení prezenčního studia žalobce v magisterském studijním programu M0421A220006 Právo a právní věda na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Nesplnění požadavku vyplývajícího ze SZŘ UK spočívalo v tom, že žalobce řádně neukončil studium do konce maximální doby studia.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně zhodnotila jeho specifické okolnosti a přistoupila k nepřiměřeně formalistickému rozhodnutí. Žalobce konstatuje, že již od útlého věku trpí poruchou ADHD neboli poruchou pozornosti s hyperaktivitou, která mu byla diagnostikována zhruba v roce 1999. Tuto skutečnost však žalobce nevěděl až do roku 2021, kdy mu bylo provedeno vyšetření EEG Biofeedback. Ani po tomto roce si svou diagnózou nebyl jistý, vzhledem k tomu, že mu nefungovala předepsaná medikace. Zlepšení se dle žalobce dostavilo až po obnovení léčby s jinou medikací u MUDr. M. V. v roce 2023. Zlepšení však dle žalobce nedosáhlo takové intenzity a nepřišlo tak rychle, aby mohl včas a řádně splnit své studijní povinnosti. Žalobce má současně za to, že žalovanou o svých problémech informoval, a to tím, že již od roku 2016 navštěvoval Univerzitní psychologickou poradnu, kde svou psychickou poruchu detailně popisoval. Žalobce předpokládal, že psychologická poradna bez dalšího oznámí jeho problémy příslušným orgánům univerzity, resp. právnické fakulty.
3. Žalobce sice podal žádost o prodloužení studia ke splnění studijní povinnosti až po uplynutí maximální doby studia, avšak z důvodu, že mu zhruba v druhé polovině února 2025 (tj. před uplynutím maximální doby studia dne 4. 3. 2025) bylo na studijním oddělení sděleno, že již žádná možnost k prodloužení studia neexistuje.
4. Žalobce rovněž uznává, že v souladu s opatřením děkana č. UKPF/177279/2025 byl povinen žalovanou obeznámit o své psychické poruše s dostatečným předstihem. Podotýká však, že základním negativním jevem jeho poruchy je objektivní neschopnost dělat věci s předstihem.
5. Dále žalobce argumentuje tím, že zákon ani vnitřní předpisy žalované sice neupravují možnost prodloužení maximální doby studia, zmíněné předpisy však současně dle žalobce takový postup výslovně nezakazují. Žalobce se proto domnívá, že žalovaná může užít správního uvážení a přistoupit k předpisy neaprobovaného postupu. To, že žalovaná trvá na aplikaci právní úpravy, která je vůči němu zjevně znevýhodňující (oproti běžné populaci) představuje přepjatý formalismus. V tomto kontextu se žalobce odvolává na závěry usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 188/04.
6. Závěrem žalobce namítá, že žalovaná dostatečně nezohlednila ani skutečnost, že úspěšně splnil veškeré své studijní povinnosti, a to s výjimkou sepsání a obhajoby diplomové práce, tu přitom ani nekonal. K tomu, že během studia nevyužíval dostupných nástrojů k individualizaci studia z důvodu svého zdravotního stavu žalobce dodává, že toho objektivně nebyl schopen.

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K věci úvodem uvádí, že nebyla ze strany žalobce informována o jím tvrzených skutečnostech, které měly narušit jeho studium. Univerzitní psychologická poradna nebyla povinná, resp. nemohla informovat o obtížích žalobce studijní oddělení fakulty bez jeho výslovného souhlasu. Pracovníci této poradny jsou dle žalované vázáni povinností mlčenlivosti a nejsou oprávněni poskytovat informace o studentech třetím stranám bez jejich souhlasu. Tato povinnost se přitom vztahuje i na interní orgány univerzity, včetně studijního oddělení fakulty. Žalobce se měl sám obrátit přímo na studijní oddělení fakulty, které je primárním orgánem pro řešení studijních záležitostí. Žalovaná tedy trvá na tom, že neměla žádné přímé informace o zdravotním stavu žalobce.
8. Žalovaná dále uvádí, že v případě zdravotních potíží je vždy na studentovi, aby aktivně vystupoval a využíval dostupných nástrojů, které mu vnitřní přepisy poskytují. Žalobce přitom těchto nástrojů (typu individuální studijní plán z vážných zdravotních důvodů, přerušení studia z vážných zdravotních důvodů, status studenta se specifickými potřebami) nevyužil, resp. o ně ani nežádal. Naopak tyto instituty odmítl s tím, že je nepotřebuje.
9. Maximální doba studia je dle SZŘ UK pevně stanovená a nelze ji prodloužit. Žalobce byl přitom na blížící se konec maximální doby studia opakovaně upozorněn a měl tak dostatek času k tomu, aby se rozhodl o dalším postupu. Přestože prodloužení studia není možné, tak mohl využít shora zmíněných institutů, které mohly přispět k řešení jeho situace.
10. Tvrzení žalobce, že neexistuje předpis výslovně zakazující prodloužení maximální doby studia, což by mohlo znamenat, že se jedná o situaci, kdy je možné užít správní uvážení, žalovaná uvádí, je nesprávné. Ve veřejném právu, kam spadá i rozhodování o právech a povinnostech studentů podle zákona o vysokých školách, platí zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, je tedy dovoleno pouze to, co je výslovně stanoveno právním předpisem, nikoliv princip opačný, že je dovoleno vše, co není zakázáno. Rozhodnutí o ukončení studia z důvodu uplynutí maximální doby studia tedy není věcí správního uvážení, ale je závislé na naplnění zákonných podmínek.
11. Aplikace právních předpisů ve věcech týkajících se studia nemůže být považována za přepjatý formalismus, pokud jsou tyto předpisy v souladu s právními a vnitřními normami, a pokud se správní orgán v svém rozhodování drží těchto pravidel. V případě žalobce se správní orgán držel zákonných norem a vnitřních normativních aktů upravujících maximální dobu studia. Tento postup nelze považovat za nespravedlivý v případě, kdy žalobce měl k dispozici řadu nástrojů, jak přizpůsobit studium svým potřebám a žádnou z těchto možností nevyužil.
12. Žalobce za účelem přesnějšího posouzení svého zdravotního stavu požádal žalovanou o zhodnocení žalobcova zdravotního stavu prostřednictvím funkční diagnostiky, na jejíž výsledky odkazuje. Vzhledem k tomu, že některé skutečnosti ohledně žalobcova zdravotního stavu nemusí být z předložené dokumentace zřejmé, tak navrhl doplnit dokazování svým účastnickým výsledkem.
13. Soud ve věci nařídil ústní jednání na den 12. prosince 2026, při kterém účastníci setrvali na svých postojích. Žalobce se blíže vyjádřil ke svému zdravotnímu stavu a jeho pracovním schopnostem.

III. Posouzení žaloby

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud se neztotožnil s žalobními námitkami a shledal žalobu nedůvodnou.
16. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
17. Podle § 6 odst. 1 písm. a) a e) zákona o vysokých školách, patří tvorba a uskutečňování studijních programů do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy a organizace studia.
18. Podle § 6 odst. 2 zákona o vysokých školách, upravují organizaci a činnost veřejné vysoké školy, jakož i postavení členů akademické obce její vnitřní předpisy.
19. Podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách, je vnitřním předpisem veřejné vysoké školy studijní a zkušební řád.
20. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.
21. Podle § 68 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách, rozhoduje vysoká škola o právech a povinnostech studenta ve věci nesplnění požadavků dle § 56 odst. 1 písm. b).
22. Podle čl. 4 odst. 14 SZŘ UK je student povinen řádně ukončit studium absolvováním studia během maximální doby studia. Neukončí-li student řádně studium absolvováním studia během maximální doby studia, nesplnil požadavek stanovený tímto řádem a studium mu bude ukončeno.
23. Podle čl. 4 odst. 12 SZŘ UK činí maximální doba studia v magisterském studijním programu nenavazujícím na bakalářský studijní program deset let.
24. Soud úvodem poukazuje na autonomní postavení vysokých škol a univerzit, do jejichž činnosti může zasahovat pouze v mezích zákona. Do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří dle ust. § 6 odst. 1 zákona o vysokých školách zejména vnitřní organizace, tvorba a uskutečňování studijních programů, organizace studia a rozhodování o právech a povinnostech studentů. Žalobce tím, že na tuto školu nastoupil, souhlasil jak s touto organizací studia, tak s vnitřními předpisy školy. Soud proto může do těchto vztahů vstupovat pouze v mezích zákonem dovolených a nemůže tato pravidla nijak dotvářet nebo rozhodnout mimo tato pravidla, shledal-li by, že jsou v případě žalobce příliš tvrdá.
25. Soud k meritu věci nejprve uvádí, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobci dne 4. 3. 2025 uplynula maximální doba studia v délce deseti let v magisterském studijním programu Právo a právní věda na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci studium ukončeno z důvodu, že nesplnil požadavek vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, tento požadavek přitom spočíval v povinnosti studium řádně ukončit během maximální doby studia. Žalobce podal dne 22. 4. 2025 odvolání do tohoto rozhodnutí. V odvolání žádal o zrušení výše uvedeného rozhodnutí a prodloužení maximální délky studia. Rektorka Univerzity Karlovy jako odvolací orgán rozhodla tak, že odvolání zamítla a rozhodnutí děkana potvrdila.

26. V projednávané věci je nejprve nutné vymezit pojem „*maximální doba studia*“.
27. Maximální doba studia není stanovena přímo zákonem (v literatuře shodně viz Jurníková, J. § 54 Přerušení studia. In: Jurníková, J. a kol. Zákon o vysokých školách. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2025.).
28. Zákon o vysokých školách však s existencí maximální doby studia počítá, a to zejm. v § 54 odst. 3, podle něhož se doba přerušení studia po uznanou dobu rodičovství nezapočítává do celkové doby studia „*ani do maximální doby studia, je-li taková doba vnitřními předpisy stanovena*“.
29. Je tedy na konkrétní vysoké škole, zda maximální dobu studia stanoví, a to prostřednictvím svého studijního a zkušebního řádu, který je jedním z obligatorních vnitřních předpisů veřejné vysoké školy.
30. Jak přitom již vysvětlil zdejší soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 10 A 47/2011-49, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 37/2010-78, tak „*maximální doba studia představuje objektivní lhůtu, ve které musí student splnit své studijní povinnosti. Je dobou, ve které je třeba studium dokončit. Tento závěr zcela logicky vyplývá již z gramatického výkladu tohoto pojmu, neboť slovo „maximální“ označuje nejvyšší, nejzazší možnou míru, tj. určitou mez, kterou nelze překročit, a v této věci tak vymezuje dobu studia, kterou nelze prodloužit.*“
31. V souladu s čl. 4. odst. 12 SZŘ UK přitom platí, že v magisterském studijním programu nenavazujícím na bakalářský studijní program činí maximální doba studia deset let, tj. dvojnásobek standardní doby studia.
32. Dle názoru soudu byla maximální doba studia ve studijním a zkušebním řádu žalované stanovena zcela transparentně a v mezích zákona (tak přímo ve vztahu k SZŘ UK i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2009, č. j. 10 Ca 144/2007–33). Soud zde rovněž odkazuje na konstatování Nejvyššího správního soudu, že „*[m]aximální doba studia představovala dvojnásobek standardní doby studia. Už samu skutečnost, že studium lze vykonávat a studijní povinnosti plnit v době podstatně delší, než je standardní doba studia, je třeba chápat jako zvýhodnění, které není v jiné sféře lidské činnosti běžné, spíše naopak.*“ (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 37/2010-78)
33. Vzhledem k tomu, že žalobce neabsolvoval studium během stanovené maximální doby studia, tak nesplnil požadavek dle čl. 4 odst. 14 SZŘ UK, tedy nesplnil požadavek vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu a děkan jako prvostupňový správní orgán neměl jinou možnost, než v souladu s § 56 odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách rozhodnout o ukončení studia žalobce.
34. Zde se soud zcela ztotožňuje s argumentací žalované, že rozhodnutí o ukončení studia z důvodu uplynutí maximální doby studia není věcí správního uvážení, jak se mylně domnívá žalobce, nýbrž je závislé na naplnění zákonných podmínek.
35. Žalobce namítá, že mu měla být žalovanou, tedy rektorkou Univerzity Karlovy, příp. děkanem Právnické fakulty Univerzity Karlovy, udělena výjimka ze SZŘ UK, konkrétně tedy výjimka z povinnosti absolvovat studijní program v maximální době studia, a to z důvodu, že trpí poruchou ADHD, která mu zabránila ve včasném splnění všech studijních povinností. Jak přitom plyne ze správního spisu, o tuto výjimku žalobce opakovaně bezvysledně žádal, naposledy v rámci podaného odvolání proti prvostupňovému

rozhodnutí. Tuto námitku poté podkládá řadou podpůrných argumentů, které soud vypořádává níže.

36. Zde je třeba dát za pravdu argumentaci žalované, že maximální doba studia je SZŘ UK stanovena pevně a nelze ji prodloužit. Dle názoru žalobce však její prodloužení mělo být ze strany žalované možné, jelikož to žádný předpis nezakazuje.
37. I zde se soud ztotožňuje s názorem žalované, že v oblasti rozhodování o právech a povinnostech studentů platí zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, nikoliv princip legality, jak se mylně domnívá žalobce. Veřejná vysoká škola může v rámci rozhodování o právech a povinnostech studentů jednat pouze v případech, mezích a způsoby stanovenými zákonem. Soud rovněž nemůže do rozhodování vysokých škol ingerovat mimo zákon a musí respektovat jejich akademické svobody čítající mimo jiné svobodu výuky a jejich pravidel, jak bylo uvedeno shora, a zasáhnout může pouze tam, kde to zákon připouští. Rozhodnutí žalovaného by tak bylo možné zrušit, pouze pokud by bylo nezákonné, nikoli z důvodu přílišné tvrdosti, shledal-li by ji soud.
38. Soud přitom nepochybně, že studijní a zkušební řád veřejné vysoké školy může upravit různé výjimky z nastavených pravidel (shodně Solak, D. § 17 Vnitřní předpisy veřejné vysoké školy. In: Jurníková, J. a kol. Zákon o vysokých školách. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2025, který uvádí, že „[n]ení vyloučeno, aby studijní a zkušební řád umožňoval výjimky z nastavených pravidel.“ Takovou výjimku obsahuje např. čl. 38 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu Masarykovy univerzity či případně čl. 36 odst. 3 Studijního a zkušebního řádu Českého vysokého učení technického, dle kterého však „výjimkou nelze prolomit omezení maximální doby studia“). Zda veřejná vysoká škola podobné výjimky upraví (či nikoliv) je však čistě na jejím uvážení.
39. Soud zde považuje za nutné zdůraznit, že mu nepřísluší hodnotit, zda ve SZŘ UK nastavená pravidla jsou vůči studentům příliš přísná či benevolentní, nýbrž pouze, zda byla tato pravidla stanovena v mezích zákona. Soud má přitom za to, že pravidla nastavená v SZŘ UK (zejména nemožnost žádat o prodloužení maximální doby studia) z mezí zákona nevybočují. Žalobce přitom studijní pravidla žalované akceptoval tím, že se u ní zapsal ke studiu.
40. Mezi stranami bylo taktéž sporné, zda žalobce žalovanou dostatečně a včas informoval o skutečnostech, které narušily jeho studium. Soud má za to, že žalobce o svých problémech řádně a včas žalovanou jakož i její právnickou fakultu neinformoval. Žalobce namítá, že již od roku 2016 navštěvoval Univerzitní psychologickou poradnu, kde svou psychickou poruchu detailně popisoval a tím dle jeho názoru univerzitu informoval. S touto argumentací žalobce nelze souhlasit. Žalované je třeba přisvědčit, že pracovníci zmíněné psychologické poradny jsou vázáni povinností mlčenlivosti a nemohou poskytovat informace o studentech třetím stranám (včetně studijního oddělení fakulty), a to bez explicitního souhlasu studenta, jak výslovně plyne i z Pravidel poradenských či Etického kodexu pracovníků vysokoškolských poraden. Ze správního spisu přitom neplyne, že by žalobce takový souhlas udělil, ostatně to ani nikdy netvrdil. Předpoklad žalobce, že psychologická poradna bez dalšího učinění oznámení příslušným orgánům vysoké školy, byl tedy chybný. Zde je nutno zdůraznit, že primárním orgánem pro řešení studijních záležitostí studentů je studijní oddělení příslušné fakulty. Žalobce měl své problémy řešit prostřednictvím studijního oddělení právnické fakulty, tak ovšem neučinil. Žalobce proto

nemůže žalované vyčítat, že nedostatečně zohlednila jeho specifické okolnosti, když o zmíněných okolnostech nebyla žalovaná ze strany žalobce informována.

41. V tomto kontextu považuje soud za nepřipadné také tvrzení žalobce, že i kdyby žalovaná neměla dostatečné informace o zdravotním stavu žalobce, tak mohla sama zasáhnout a žalobci pomoci. Protože skutečnosti narušující žalobcovo studium mohla žalovaná dle názoru žalobce velmi snadno a zjevně zjistit z jí dostupných informací (žalobce odkazuje např. na záznamy o odhlašování ze zkoušek žalobcem či skutečnost, že žalobce prodlužoval studium).
42. K tomu soud konstatuje, že je věcí studenta, nikoliv vysoké školy, aby v případě problémů narušujících průběh jeho studia činil příslušné kroky a žádal o příslušná opatření, jako individuální studijní plán z vážných zdravotních důvodů či přerušení studia z vážných zdravotních důvodů (k těm blíže níže). Vysoká škola není povinna činit za studenty příslušné kroky.
43. Neobstojí ani námitka žalobce namítající přepjatý formalismus. Žalobce spatřuje přepjatý formalismus jednak v argumentu žalované, že zákon ani vnitřní předpisy žalované neumožňují prodloužení maximální doby studia, a to z jakýchkoliv důvodů, a jednak ve skutečnosti, že žalovaná bez dalšího trvá na právní úpravě, která žalobce dle jeho názoru „zcela zjevně“ znevýhodňuje oproti běžné populaci.
44. Soud nesdílí názor žalobce, že by úprava ve vnitřních předpisech žalované byla vůči němu zjevně znevýhodňující. SZŘ UK obsahuje řadu institutů, které mohou využít studenti se specifickými potřebami tak, aby byli schopni studium zdárně dokončit, a to ve stanovené maximální době studia. Soud v kontextu žalobcem tvrzených problémů poukazuje na instituty individuálního studijního plánu z vážných zdravotních důvodů dle čl. 14 SZŘ UK, status studenta se specifickými potřebami a zejména institut přerušení studia z vážných zdravotních důvodů dle čl. 6 odst. 2 písm. c) SZŘ UK.
45. Při přerušení studia z vážných zdravotních důvodů přitom platí, že doba přerušení studia se nezapočítává do maximální doby studia (čl. 6 odst. 10 SZŘ UK). Žalobce přitom žádný z uvedených institutů během svého studia nevyužil, resp. ani o něj nežádal. Žalobce v podaném odvolání dokonce využití zmíněných institutů výslovně odmítl s tím, že je nepotřebuje. V žalobě poté však konstatuje, že čerpání zmíněných institutů nebyl z důvodu svého zdravotního stavu objektivně schopen. Toto tvrzení žalobce je přitom dle názoru soudu krajně nepřesvědčivé, a to nejen v kontextu toho, že žalobce podal dne 24. 9. 2019 žádost o individuální studijní plán z rodinných důvodů (který mu následně byl přiznán). Byl také schopen řádně a včas doručit omluvu (a osvědčit dané důvody) ze zkoušky Správní právo III a ze státní závěrečné zkoušky.
46. Soud tedy shrnuje, že vnitřní předpisy žalované upravují řadu institutů, které umožňují a ulehčují řádné a včasné plnění studijních povinností osobám se specifickými potřebami. Žalobce byl navíc žalovanou opakovaně upozorněn na blížící se konec maximální doby studia, a to e-maily studijního oddělení ze dne 5. 9. 2024 a 4. 12. 2024. Žalovaná tedy dokonce učinila příslušné kroky, kterými poskytla žalobci prostor k včasnému promyšlení dalšího postupu a možnému využití některého ze shora zmíněných institutů. Bylo věcí žalobce, aby se dostavil na studijní oddělení a požádal o radu ohledně jeho možností. Pokud tak neučinil, nemůže následně přičítat odpovědnost za nesplnění svých studijních povinností žalované, resp. namítat, že její postup představoval přepjatý formalismus. Pokud však žalobce těchto

institutů nevyužil, tak závěry odkazovaného usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 188/04 vyhodnotil soud jako nepřiléhavé na řešený případ.

47. Ústavní soud totiž v tomto usnesení zformuloval právní větu: *„Pokud správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinností ze strany občanů a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dochází k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Neobstojí v této souvislosti ani námitka porušení ústavního principu rovnosti účastníků řízení, protože požadavek neakceptovatelnosti přepjatého formalismu se vztahuje stejnou měrou na každého z účastníků.“*
48. Soud má za to, že taková situace by v případě žalobce mohla nastat pouze v případě, pokud by žalobce včas požádal o přerušení studia, a z nějakého formálního důvodu by mu nebylo vyhověno. Pokud mu však ze zákonného důvodu nebylo vyhověno v jeho žádosti o prodloužení maximální doby studia, kterou vnitřní předpisy neumožňují, nejde o přepjatý formalismus, jak o něm rozhodl Ústavní soud.
49. Soud nepřistoupil ani na argumentaci žalobce, že požadavek v předstihu informovat univerzitu o potížích psychického charakteru je vůči žalobci diskriminační. Tento požadavek je přitom dle žalobce obsažen v opatření děkana č. UKPF/177279/2025. Soud zde ve shodě s žalovanou konstatuje, že žalobcem uvedené číslo odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, nikoliv opatření děkana. V souladu s vnitřními předpisy žalované existuje pouze povinnost osvědčit rozhodné skutečnosti v případě žádosti o jednotlivá opatření typu individuálního studijního plánu či přerušení studia ze zdravotních důvodů (viz např. čl. 6 odst. 5 SZŘ UK). Žalobce však, jak již soud shora uvedl, během svého studia o přiznání zmíněných opatření nežádal. Soud se proto obecným tvrzením žalobce ohledně možné diskriminace blíže nezabýval.
50. Soud se dále neztotožnil ani s námitkou žalobce, že byl pracovníci studijního oddělení uveden v omyl tím, že mu bylo zhruba v polovině února 2025 (tj. před uplynutím maximální doby studia) ze strany zmíněné sděleno, že již neexistuje možnost k prodloužení studia. Sdělení pracovníce studijního oddělení bylo totiž zcela pravdivé. I kdyby žalobce podal žádost o prodloužení maximální doby studia ještě před jejím uplynutím, tak by jí objektivně nebylo možno vyhovět, neboť, jak již soud opakovaně zmínil, SZŘ UK ani jiné interní předpisy žalované, případně její právnické fakulty neumožňují prodloužení maximální doby studia. K datu návštěvy studijního oddělení žalobcem připadalo v úvahu zejm. přerušení studia z vážných zdravotních důvodů. Následkem přerušení studia z vážných zdravotních důvodů však není prodloužení studia. Protože v době přerušení studia není osoba studentem (čl. 6 odst. 9 SZŘ UK), dochází tedy k stavění, nikoliv prodloužení maximální doby studia. Tedy ani možnost žalobce studium přerušit z vážných zdravotních důvodů (za podmínky osvědčení daných důvodů) nečinila tvrzení pracovníce nepravdivým. Žalobce však zřejmě přerušit studium, i s ohledem na jím tvrzený zaměstnanecký úvazek vázaný na studium, nechtěl, jak ostatně uvedl ve svém odvolání do prvostupňového rozhodnutí.
51. Žalobce dále argumentuje, že žalovaná ve svém rozhodnutí nezohlednila ani skutečnost, že žalobce splnil všechny studijní povinnosti s výjimkou dopsání diplomové práce a její obhajoby. K tomu soud uvádí, že s ohledem na objektivní charakter maximální doby studia je stěžejní toliko to, zda žalobce včas a řádně splnil veškeré své studijní povinnosti. Nesplnění byt' jen jediné zbývajících povinností v maximální době studia (tj. v případě žalobce

odevzdání a úspěšná obhajoba diplomové práce) je důvodem pro ukončení studia. Ostatně, jak již judikoval i Nejvyšší správní soud: rozhodnutí o ukončení studia „*není nezákonné, pokud s odkazem na objektivní charakter maximální doby studia neakceptuje konstrukci stěžovatele, že by byl schopen studium ve zbytku doby včas dokončit.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. As 37/2010-78).

52. Důkazní návrhy žalobce spočívající ve svědecké výpovědi zaměstnankyně studijního oddělení paní I. K., vypracování znaleckého posudku ohledně posouzení možnosti žalobci řádně a včas plnit své studijní povinnosti, svědeckých výpovědích lékařů a dalších osob, ke kterým žalobce v průběhu let docházel a lékařských zprávách, soud zamítl pro nadbytečnost. Jak již soud uvedl výše, žalobcem tvrzené sdělení zaměstnankyně studijního oddělení soud vyhodnotil jako pravdivé a bez významu pro právní posouzení věci. Svědecké výpovědi lékařů a dalších osob, ke kterým žalobce v průběhu studia docházel se svými zdravotními problémy, a lékařské zprávy soud zamítl z důvodu, že tvrdit a řádně prokázat skutečnosti narušující jeho studium byl žalobce povinen vůči studijnímu oddělení právnické fakulty, a to v průběhu studia, tak ovšem neučinil. Jak bylo rozvedeno shora, uvedené důkazní návrhy nadto směřovaly k prokázání skutečností, které nemohly ovlivnit posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí (§75 odst. 1 s. ř. s.). Znalecké dokazování toho, zda je žalobce schopen včas a řádně plnit své povinnosti, soud zamítl jako nadbytečné z důvodu, že, jak již soud uvedl výše, i kdyby bylo prokázáno, co tvrdí žalobce na zákonnosti rozhodnutí by neměly vliv.
53. Co se týče žalobcem doložené žádosti o mimořádný postup ze dne 14. 10. 2025 a jejímu nevyhovění dopisem ze dne 11. 11. 2025, soud má za to, že ani tyto dokumenty nemohou na rozhodnutí věci nic změnit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Městský soud v Praze tedy dospěl na základě všech shora uvedených skutečností k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.